

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.738 van 22 januari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat W. SMITS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekers stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2008 zowel een beroep tot nietigverklaring als een vordering tot schorsing inhoudt gericht tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, bedoeld de minister van Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens

overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

2. De bestreden beslissingen

2.1. De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Avaars-Tsjetsjeense origine, verklaarde uw land verlaten te hebben na problemen met de autoriteiten. Na het overlijden van uw broer in 1994 opende u een garage in uw dorp Novoselskoye in de Khasavyurtregio. U werkte daar alleen. Op 5 juni 1995 kwamen twee Tsjetsjeense jongemannen uit Tsjetsjenië bij u langs. Ze wilden dat u een grijze Kamaz en witte Ziguli zou verven op een snelle manier. Jullie spraken een prijs af en op 6 juni 1995 brachten ze de wagens. De cabine van de Kamaz moest u kaki verven, de Ziguli moest u verven in de kleuren van een politiewagen. Dit laatste wou u weigeren maar toen één van hen zijn badge toonde van de politie van Gudermes en zei dat ze van Tsjetsjenië waren gekomen voor deze job omdat bij hen alles verwoest was, stemde u in. Op 10 juni 1995 haalden ze de wagens op. U kende geen problemen. In 1997 huwde u traditioneel met D.Z. (...) (O.V. 6.249.148), een Russisch staatsburger van Aavaarse origine. In 2000 stopte u met uw job als garagist en werkte u als chauffeur van een minibus op de route Khasavyurt-Kizlyar. In 2001 verhuisde u met uw vrouw en kinderen naar Khasavyurt, Vinsovkhoznaya 57. U kende geen problemen tot 2006. Op 3 februari 2006 om 4u 's ochtends kwamen ongeveer 30 mensen in militaire camouflage-uniform naar uw woning in Khasavyurt. U werd neergeslagen en ze doorzochten het huis. Deze actie werd uitgevoerd door de Russische en Dagestaanse FSB. U werd meegenomen in een personenwagen, waarschijnlijk in de richting van Machatchkala. U werd dagelijks ondervraagd. Men verweet u dat u in 1995 auto's had herspoten die gebruikt werden bij de aanval van de rebellen op Budyonovsk datzelfde jaar. U ontkende het en zei dat het 11 jaar geleden was en u het zich niet meer herinnerde. Ze wilden weten voor wie u gewerkt had. U werd tijdens op sluiting mishandeld. U kreeg de kans om uw familie te bellen en u nam contact op met uw zussen om hen te zeggen dat ze uw vrijlating moesten regelen met ene M. (...), een medewerker van de FSB, die naar hen zou komen. U werd ongeveer een maand vastgehouden tot uw zussen u vrijkochten voor 12.000\$. U werd 's nachts op 1km van uw huis afgezet en u ging zelf naar huis. Enkele dagen later werd u opgenomen in het ziekenhuis van 6 maart tot 27 maart 2006. U diende geen klacht in en dacht dat het afgelopen was. Op 25 april 2007 vielen opnieuw, deze een groter aantal, mannen in uniform uw woning binnen. U werd geslagen en u moest zorgen dat uw vrouw niet hysterisch was. Ze gooiden een granaat in de kelder om te zien of er iemand verborgen was. Ze doorzochten alles. U werd opnieuw meegenomen in een wagen, waarschijnlijk naar Machatchkala. Dagelijks werd u ondervraagd, vemederd en gemarteld. U gaf toe dat u de auto's had geverfd en tekende een papier maar toen u de twee Tsjetsjenen moest geven, kon u dit niet omdat u hen niet kende. U werd 15 dagen vastgehouden en rond 10 of 11 mei 2007 vrijgelaten nadat uw zussen 20.000\$ hadden betaald, het bedrag dat u onderhandeld had met de Dagestaan die u ondervroeg. U werd 's nachts in Khasavyurt afgezet en u ging te voet naar huis. Na enkele dagen ging u op 14 mei 2007 naar het ziekenhuis waar u opgenomen werd tot 30 mei 2007. Om uw zussen terug te betalen moest u uw huis in Khasavyurt verkopen en verhuisde u met uw gezin eind augustus, begin september 2007 naar uw ouderlijk huis in Novoselskoye. Op 12 september 2007 kwamen rond 6u politiemedewerkers van Khasavyurt naar uw woning. Ze voerden een huiszoeking uit in het bijzijn van twee buurmannen. De huiszoeking duurde ongeveer een uur. Ze vonden niets. Een jonge medewerker vulde bij u thuis de beslissing tot huiszoeking en het protocol in. Daarna vroegen ze u om met hen mee te gaan naar het stedelijk politiebureau. U stemde hiermee in. Ze vroegen u naar uw vroegere problemen, naar hoeveel u de vorige keren betaald had. U denkt dat ze geruchten hadden opgevangen over u en dat ze ook extra geld wilden verdienen. Rond 16-17u werd u vrijgelaten. Sindsdien werd u maandelijks geconvoceerd naar het politiebureau. In november 2007, zeiden ze dat u op een lijst

stond en dat u 5000\$ zou moeten betalen om met rust gelaten te worden. Bij de laatste convocatie op 10 december 2007 zei u tegen de onderzoeker dat u tijd nodig had om geld in te zamelen. Sindsdien werd u niet meer geconvoceerd. In januari 2008 belde u de broer van uw vrouw in Moskou op en vroeg u hem om een weg te zoeken om de Russische Federatie te verlaten. Midden april 2008 belde hij u terug op en zei hij dat hij iemand gevonden had. Op 17 april 2008 vertrok u met uw gezin vanuit Novoselskoye met een taxibus naar Khasavyurt. Diezelfde dag namen jullie vanuit Khasavyurt een bus naar Moskou, waar jullie aankwamen op 19 april 2008. Jullie logeerden enkele dagen in een flat van de Russische N. (...) die jullie reis naar Europa regelde. Op 22 april 2008 verlieten u met uw gezin Moskou met een bus die u naar Brussel bracht. U kwam aan in België op 24 april 2008 en diezelfde dag dienden u en uw vrouw een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

B. Motivering

In het kader van uw asielaanvraag beroept u zich op diverse problemen, met name een arrestatie in 2006, één in 2007, een huiszoeking in 2007 en diverse oproepingen naar het politiebureau van Khasavyurt. Echter, omwille van onderstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Na een vergelijking van uw verklaringen met die van uw echtgenote D.Z. (...) (O.V. 6.249.148) voor het Commissariaat-generaal moet immers worden vastgesteld dat door een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd.

Ten eerste zijn er diverse tegenstrijdigheden op te merken in verband met het laatste ernstige incident voor uw vertrek, met name de huiszoeking op 12 september 2007. Zo verklaarde u dat 6 agenten rond 6u naar uw woning kwamen en dat ze jullie wakker maakten (CGVS 21/8/08, p.11). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat zijzelf en u op het moment van hun komst al wakker waren en al waren opgestaan (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7; CGVS 24/7/08, p.8). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd gaf ze geen verklaring en zei ze nogmaals dat jullie allebei al wakker waren (CGVS 21/8/08, p.7). Verder verklaarde u dat deze huiszoeking ongeveer een uur duurde, dat een jongeman het bevel tot huiszoeking en het protocol aan een tafel in uw huis invulde, dat ze u na de huiszoeking vroegen om mee te gaan naar het politiebureau, dat uw vrouw en kinderen alleen thuis achterbleven toen u samen met alle politimedewerkers vertrok, dat uw vrouw naar alle waarschijnlijkheid die dag niet is gaan werken en dat uw vrouw thuis was toen u terugkwam van het politiebureau na 16-17u (CGVS 21/8/08, p.11, 12 & 15). Uw vrouw echter gaf een volledig andere versie van deze feiten. Zij stelde immers dat de huiszoeking begon om 6u en dat deze nog niet beëindigd was om 7u30 toen zij naar haar werk in Khasavyurt vertrok en dat zij toen u samen met de kinderen bij die agenten achterliet. Ze stelde dat ze zich geëxcuseerd heeft en naar haar werk vertrok waardoor ze het einde van de huiszoeking niet meemaakte (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7-9). Toen uw vrouw gevraagd werd of er die dag nog iets met u is gebeurd verklaarde ze eerst van niet, echter, toen ze geconfronteerd werd met het feit dat u verklaard had dat u meegenomen werd naar het politiekantoor wijzigde ze haar verklaringen en stelde ze dat ze op dat moment niet meer thuis was en dat u haar verteld had dat u daar wel gezeten heeft maar dat ze niet wist tot hoe laat en dat u al terug thuis was toen zij terugkwam (CGVS 21/8/08 vrouw, p.8). Uw vrouw stelde dat er niets met u was gebeurd omdat u niet mishandeld was (CGVS vrouw, p.8). Deze verklaring is niet afdoende aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat de vraag heel algemeen werd gesteld ("iets") en uw vrouw zich pas herinnerde dat u ook naar het politiebureau was geweest toen ze eraan herinnerd werd. Toen u na het gehoor van uw vrouw nogmaals gevraagd werd om het incident op 12 september 2007 te verduidelijken bleef u bij uw verklaring dat u meegenomen werd in aanwezigheid van uw echtgenote naar het politiebureau (CGVS 21/8/08, p.15). Aangezien u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over het begin van deze huiszoeking en de omstandigheden van uw vertrek naar het politiekantoor en terugkeer naar huis kan er geen geloof worden gehecht aan dit incident. De ongeloofwaardigheid wordt nog verder versterkt wanneer we de door u neergelegde bewijzen in overweging nemen. Het bevel tot huiszoeking heeft immers een onleesbaar uur van uitreiking. U en uw vrouw verklaren dit enkel door het feit dat de agenten in Dagestan niet professioneel zijn en fouten maken (CGVS 24/7/08, p.9; CGVS 21/8/08 vrouw, p.9). Deze verklaring is weinig geloofwaardig gelet op het feit dat het bewijs voor de rest wel correct is ingevuld. Bovendien is het opmerkelijk dat het bevel tot huiszoeking -dat zoals u verklaarde bij u thuis werd ingevuld (CGVS 21/8/08, p.12- wel een stempel heeft en het protocol van de huiszoeking niet.

Ten tweede mag ook worden opgemerkt dat uw vrouw tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u convocaties kreeg in september en in december, i.e. de convocaties die jullie neerlegden in het kader van jullie asielaanvraag, en dat u bij haar weten niet meer convocaties ontving dan die twee (CGVS 24/7/08 vrouw, p.7). U echter stelde dat u ook convocaties ontving in oktober en november (CGVS 24/7/08, p.8). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw

vrouw hiervan niet op de hoogte was verklaarde u dat ze die convocaties misschien niet gezien had maar dat u haar telkens wel zei wanneer u geconvoceerd werd (CGVS 21/8/08, p.13). Uw vrouw wijzigde tijdens haar laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal haar verklaringen en zei, net als u, dat u meer dan twee convocaties had ontvangen. Toen ze geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen gaf ze hiervoor geen uitleg en zei ze enkel dat dit niet waar was en dat ze denkt dat er vier convocaties waren (CGVS 21/8/08 vrouw, p.3).

Ten derde mag ook worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop u vrij was na uw tweede arrestatie, i.e. in mei 2007. Zo verklaarde uw vrouw dat 9 mei een feestdag is bij jullie en dat u op dat moment al thuis was (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7). U daarentegen verklaarde ook dat 9 mei een feestdag is, dat u die dag zelf nog opgesloten was en dat u vrijkwam op 10 of op 11 mei (CGVS 21/8/08, p.15-16).

Verder moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijke verklaring kan geven waarom u na 11 jaar problemen kreeg. Uit uw verklaringen bleek dat u in juni 1995 een Kamaz en een Ziguli verfdde en dat volgens uw ondervragers deze voertuigen datzelfde jaar, 1995, werden gebruikt bij aanval van de rebellen in Budyonovsk (CGVS 21/8/08, p.6-7). Toen u gevraagd werd op welke manier ze dan 11 jaar later pas bij u terecht kwamen stelde u dit niet te weten (CGVS 21/8/08, p.7). U verklaarde tevens dat ze van u de twee mannen wilden weten in wiens opdracht u dat gedaan had (CGVS 21/8/08, p.9). Toen u gevraagd werd hoe ze die wagens uit Budyonovsk aan u gelinkt hebben indien ze de opdrachtgevers nog niet hadden gevat, verklaarde u dit niet te weten en dat valse geruchten zich verspreiden (CGVS 21/8/08, p.10). U verklaarde dat mensen met epauletten, i.e. de autoriteiten, elke kans grijpen om mensen af te persen (CGVS 21/8/08, p.7). Aldus moet worden geconcludeerd dat u het Commissariaat-generaal geen verduidelijking kan geven over het feit dat u 11

jaar lang met rust werd gelaten en dat u de reden of aanleiding waarom men opeens zovele jaren later wel bij u terecht komt.

Tevens mag ook opgemerkt worden dat u sinds uw aankomst in België geen enkele poging hebt ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw huidige situatie, de huidige problemen. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u naar uw zussen en vrienden in Khasavyurt belt maar dat u enkel naar de algemene situatie informeert, dat u niet praat over uw problemen en dat u niets vraagt over eventuele problemen (CGVS 24/7/08, p.4; CGVS 21/8/08, p.2). Ook uw vrouw verklaarde bij de telefoongesprekken naar haar ouders niet te praten over de problemen maar enkel algemene zaken en hoe het hier in België gaat (CGVS 24/7/08 vrouw, p.2; CGVS 21/8/08, p.2). Indien u werkelijk deze problemen met de autoriteiten kende, zou men toch mogen verwachten dat u wanneer u contact opneemt vanuit België met familieleden die in de buurt van uw vroegere verblijfplaats in Dagestan wonen, dat u zich zou interesseren in en informeren naar de huidige stand van zaken van uw problemen. Aangezien u een laatste convocatie zou ontvangen hebben in december 2007 en u de politiemedewerker had beloofd om hen geld te geven (CGVS 21/8/08, p.13) zou men toch mogen verwachten dat u zou informeren naar de gevolgen van uw handeling om niet te betalen en van uw vertrek. Het is tevens opmerkelijk dat jullie, toen jullie nog in Dagestan woonden, nagelaten hebben om op zoek te gaan naar een oplossing voor jullie problemen naast het betalen van geld en naast het verlaten van uw thuisland. U diende geen klacht in tegen uw arrestaties omdat dit volgens u zinloos is omdat je niets kan bewijzen tegen iemand en omdat geld de enige oplossing is (CGVS 21/8/08, p.8 & 13). Ook uw vrouw stelde dat het zinloos was omwille van dezelfde reden (CGVS 21/8/08 vrouw, p.5-6). Het is weinig geloofwaardig dat iemand zoals uw vrouw die afstudeerde in 1999 als juriste en die daarna werkzaam was in Khasavyurt als notaris (CGVS 24/7/08 vrouw, p.6) geen enkele advocaat in Dagestan kent die jullie eventueel zou kunnen helpen bij het vinden van een oplossing voor jullie problemen (CGVS 21/8/08, p.13; CGVS 21/8/08 vrouw, p.5-6).

Tenslotte mag ook worden vastgesteld dat u en uw vrouw het Commissariaat-generaal amper informatie kunnen verschaffen over de reisroute naar België. Jullie verklaarden vanuit Moskou met één grote bus naar België, Brussel, te zijn gereisd, volgens u eventueel via Wit-Rusland, en dat uw gezin niet gecontroleerd werd (CGVS 24/7/08, p.5-6; CGVS 21/7/08 vrouw, p.5-6). U noch uw vrouw kunnen het Commissariaat-generaal meer gegevens verschaffen over deze reis: geen landen of steden van doorreis, geen idee waar jullie de Europese Unie zijn binnen gekomen, geen weet van de reisdocumenten die eventueel door de passeur of chauffeurs voor jullie gezin tijdens deze reis werden gebruikt (CGVS 24/7/08, p.5-6; CGVS 21/7/08 vrouw, p.5-6). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of

geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. Bovendien mag worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie continu op de bus zaten, dat jullie moesten blijven zitten toen de bus twee keer stopte en de mensen uitstapten, dat de chauffeur zei dat jullie er rekening mee moesten houden dat jullie nergens mochten uitstappen (CGVS 24/7/08, p.6). Tijdens uw laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat jullie 's nachts bijvoorbeeld wel mochten uitstappen (CGVS 21/8/08, p.3). Toen u geconfronteerd werd met uw vroegere verklaringen gaf u geen verklaring en stelde u enkel dat jullie enkel uitstapten wanneer de chauffeur dat zei (CGVS 21/8/08, p.3). Indien u werkelijk op deze manier bent gereisd, in een grote toeristische bus, en indien u werkelijk onderweg enkele keren mocht uitstappen en café's en tankstations zag (CGVS 21/8/08, p.3), dan zou men toch mogen veronderstellen dat u het Commissariaat-generaal iets meer informatie over landen van doorreis zou kunnen geven dan momenteel het geval is.

Omwille van bovenstaande elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen kan in hoofde van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld noch het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De geboorteaktes van uw drie minderjarige zonen bevatten enkel identiteitsgegevens en kunnen aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien is het opmerkelijk dat op de geboorteakte van uw zoon I. (...) een andere moeder vermeld staat, namelijk Z.A. (...), dan op de geboorteaktes van uw andere twee zonen, namelijk uw echtgenote Z.Y. (...). De medische attesten in verband met uw hospitalisaties van 6 maart tot 27 maart 2006 en 14 mei tot 30 mei 2007 bevatten geen informatie over de exacte omstandigheden van uw hospitalisaties. Zo staat er te lezen dat u letsels had door een stomp voorwerp (CGVS 24/7/08, p.10), maar niet door wie of waarom u verwond werd. U verklaarde immers zelf voor het Commissariaat-generaal dat u in het ziekenhuis niet vertelde wat er gebeurd was, enkel dat u tegen de arts zei dat u geslagen werd door een groep (CGVS 21/8/08, p.11). Aldus kunnen deze medische attesten bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. De beslissing tot huiszoeking d.d. 12/9/2007 en het protocol over de huiszoeking d.d. 12/9/2007 werden in een bovenstaande paragraaf reeds besproken. Gelet op de diverse tegenstrijdigheden die werden vastgesteld met betrekking tot deze huiszoeking, het feit dat het huiszoekingsbevel een onleesbaar uur heeft en het protocol -in tegenstelling tot het bevel- geen enkele stempel, moet worden besloten dat deze documenten alles behalve de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. De twee convocaties tenslotte (d.d. 22/9/07 en 4/12/07) vermelden enkel dat u opgeroepen wordt voor verhoor bij de researchedienst van Khasavyurt, maar bevatten geen informatie over de reden waarom u opgeroepen wordt (CGVS 24/7/08, p.8). Aldus kunnen deze convocaties geen verklaring bieden voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Bovendien werd in een bovenstaande paragraaf ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw echtgenote omtrent het concrete aantal convocaties dat u ontvangen zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Avaarse origine, verklaarde uw land verlaten te hebben na problemen met de autoriteiten. In 1997 huwde u religieus met

uw huidige echtgenoot M.M. (...) (O.V. 6.249.155), een Russisch staatsburger van Avaars-Tsjetsjeense origine. U woonde met uw gezin in het dorp Novoselskoye tot 2001. Daarna verhuisden jullie naar de stad Khasavyurt, Vinsovkhoznaya 57. U werkte daar als notaris en uw man was chauffeur op de minibusroute Khasavyurt-Kizlyar. Jullie kenden geen problemen tot 2006. Op 3 februari 2006 klopten FSB-medewerkers aan bij jullie thuis in Khasavyurt rond 4u. Ze doorzochten het hele huis en namen uw man mee. U wist niet waar hij zich bevond. U verwittigde uw schoonzussen van zijn arrestatie en zij gingen op zoek naar hem. Tijdens zijn arrestatie, die een maand duurde, nam hij contact op met zijn zussen die hem vrijkochten voor 12.000\$. Rond 3 maart 2006 kwam uw man 's nachts terug naar huis. Hij had verwondingen en moest opgenomen worden in het ziekenhuis van Khasavyurt van 6 tot 27 maart 2006. Hij vertelde u dat hij meegenomen werd omdat hij in 1995 auto's had geleverd die volgens zijn ondervragers gebruikt werden bij een aanslag in Buddyonovsk. Om zijn zussen terug te betalen verkochten jullie een auto. Uw man gaf dit incident nergens aan omdat het zinloos zou zijn. Op 25 april 2007 kwamen de FSB-medewerks opnieuw in grote getale naar uw woning in Khasavyurt, rond 6u. Ze doorzochten opnieuw het hele gebouw en namen uw man mee. Deze keer bleef hij twee weken weg. Hij werd door zijn zussen vrijgekocht voor 20.000\$. Na zijn vrijlating werd uw man opnieuw opgenomen in het ziekenhuis van Khasavyurt van 14 tot 30 mei 2007. In september 2007 verkochten jullie omwille van deze problemen de woning in Khasavyurt. Jullie betaalden uw schoonzussen terug en verhuisden opnieuw naar het huis van uw schoonouders in Novoselskoye. Op 12 september 2007 kwamen 's ochtends om 6u een aantal politiemedewerkers van Khasavyurt naar jullie woning in Novoselskoye. Ze voerden in bijzijn van getuigen, enkele burens, een huiszoeking uit. Ze vonden niets. U maakte het einde van de huiszoeking niet mee omdat u naar uw werk vertrok om 7u30. Uw man en kinderen waren toen nog thuis, samen met de agenten die de huiszoeking uitvoerden. Uw man zou ook meegenomen zijn naar het politiekantoor maar toen u terugkwam van uw werk was hij al thuis. Hij was niet geslagen. Sindsdien ontving uw man convocaties waarbij hij zich moest gaan aanmelden bij de politie in Khasavyurt. Elke keer ging uw man daar op in en bleef hij die dag weg. Hij werd er ondervraagd. De laatste keer ontving hij een convocatie in december 2007. Jullie besloten het land te verlaten omdat jullie indien ze uw man nogmaals arresteerden, jullie geen bezittingen meer hadden om hem vrij te kopen. In januari 2008 nam u contact op met uw broer in Moskou die een weg naar Europa moest zoeken. In april 2008 belde hij terug om te zeggen dat hij iemand gevonden had die jullie kon helpen. Op 17 april 2008 vertrok u met uw man en jullie drie minderjarige kinderen met een minibus vanuit Novoselskoye naar Khasavyurt. In Khasavyurt namen jullie een grote bus richting Moskou waar jullie aankwamen op 19 april 2008. Jullie werden opgehaald door een vrouw, N. (...), die jullie naar een appartement bracht waar jullie enkele dagen verbleven. Op 22 april 2008 bracht zij jullie met de auto naar een bus die jullie naar België bracht. Op 24 april 2008 kwamen jullie aan in België waar jullie diezelfde dag een asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van uw intern paspoort, uw diploma en de geboorteaktes van uw drie kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag grotendeels baseert op dezelfde feiten als diegene aangehaald door uw partner M.M. (...) (O.V. 6.249.155) in diens asielaanvraag. Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat vanwege diverse elementen geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen. In de beslissing van uw partner werden tevens een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot voor het Commissariaat-generaal. De elementen waarop de beslissing van uw echtgenoot is gebaseerd werden als volgt uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in diens beslissing:

" In het kader van uw asielaanvraag beroept u zich op diverse problemen, met name een arrestatie in 2006, één in 2007, een huiszoeking in 2007 en diverse oproepingen naar het politiebureau van Khasavyurt. Echter, omwille van onderstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Na een vergelijking van uw verklaringen met die van uw echtgenote D.Z. (...) (O.V. 6.249.148) voor het Commissariaat-generaal moet immers worden vastgesteld dat door een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd.

Ten eerste zijn er diverse tegenstrijdigheden op te merken in verband met het laatste ernstige incident voor uw vertrek, met name de huiszoeking op 12 september 2007. Zo verklaarde u dat 6 agenten rond 6u naar uw woning kwamen en dat ze jullie wakker maakten (CGVS 21/8/08, p.11). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat zijzelf en u op het moment van hun komst al wakker waren en al waren opgestaan (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7; CGVS 24/7/08, p.8). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid

werd geconfronteerd gaf ze geen verklaring en zei ze nogmaals dat jullie allebei al wakker waren (CGVS 21/8/08, p.7). Verder verklaarde u dat deze huiszoeking ongeveer een uur duurde, dat een jongeman het bevel tot huiszoeking en het protocol aan een tafel in uw huis invulde, dat ze u na de huiszoeking vroegen om mee te gaan naar het politiebureau, dat uw vrouw en kinderen alleen thuis achterbleven toen u samen met alle politiemedewerkers vertrok, dat uw vrouw naar alle waarschijnlijkheid die dag niet is gaan werken en dat uw vrouw thuis was toen u terugkwam van het politiebureau na 16-17u (CGVS 21/8/08, p.11, 12 & 15). Uw vrouw echter gaf een volledig andere versie van deze feiten. Zij stelde immers dat de huiszoeking begon om 6u en dat deze nog niet beëindigd was om 7u30 toen zij naar haar werk in Khasavyurt vertrok en dat zij toen u samen met de kinderen bij die agenten achterliet. Ze stelde dat ze zich geëxcuseerd heeft en naar haar werk vertrok waardoor ze het einde van de huiszoeking niet meemaakte (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7-9). Toen uw vrouw gevraagd werd of er die dag nog iets met u is gebeurd verklaarde ze eerst van niet, echter, toen ze geconfronteerd werd met het feit dat u verklaard had dat u meegenomen werd naar het politiekantoor wijzigde ze haar verklaringen en stelde ze dat ze op dat moment niet meer thuis was en dat u haar verteld had dat u daar wel gezeten heeft maar dat ze niet wist tot hoe laat en dat u al terug thuis was toen zij terugkwam (CGVS 21/8/08 vrouw, p.8). Uw vrouw stelde dat er niets met u was gebeurd omdat u niet mishandeld was (CGVS vrouw, p.8). Deze verklaring is niet afdoende aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat de vraag heel algemeen werd gesteld ("iets") en uw vrouw zich pas herinnerde dat u ook naar het politiebureau was geweest toen ze eraan herinnerd werd. Toen u na het gehoor van uw vrouw nogmaals gevraagd werd om het incident op 12 september 2007 te verduidelijken bleef u bij uw verklaring dat u meegenomen werd in aanwezigheid van uw echtgenote naar het politiebureau (CGVS 21/8/08, p.15). Aangezien u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over het begin van deze huiszoeking en de omstandigheden van uw vertrek naar het politiekantoor en terugkeer naar huis kan er geen geloof worden gehecht aan dit incident. De ongeloofwaardigheid wordt nog verder versterkt wanneer we de door u neergelegde bewijzen in overweging nemen. Het bevel tot huiszoeking heeft immers een onleesbaar uur van uitreiking. U en uw vrouw verklaren dit enkel door het feit dat de agenten in Dagestan niet professioneel zijn en fouten maken (CGVS 24/7/08, p.9; CGVS 21/8/08 vrouw, p.9). Deze verklaring is weinig geloofwaardig gelet op het feit dat het bewijs voor de rest wel correct is ingevuld. Bovendien is het opmerkelijk dat het bevel tot huiszoeking -dat zoals u verklaarde bij u thuis werd ingevuld (CGVS 21/8/08, p.12- wel een stempel heeft en het protocol van de huiszoeking niet.

Ten tweede mag ook worden opgemerkt dat uw vrouw tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u convocaties kreeg in september en in december, i.e. de convocaties die jullie neerlegden in het kader van jullie asielaanvraag, en dat u bij haar weten niet meer convocaties ontving dan die twee (CGVS 24/7/08 vrouw, p.7). U echter stelde dat u ook convocaties ontving in oktober en november (CGVS 24/7/08, p.8). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw vrouw hiervan niet op de hoogte was verklaarde u dat ze die convocaties misschien niet gezien had maar dat u haar telkens wel zei wanneer u geconvoceerd werd (CGVS 21/8/08, p.13). Uw vrouw wijzigde tijdens haar laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal haar verklaringen en zei, net als u, dat u meer dan twee convocaties had ontvangen. Toen ze geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen gaf ze hiervoor geen uitleg en zei ze enkel dat dit niet waar was en dat ze denkt dat er vier convocaties waren (CGVS 21/8/08 vrouw, p.3).

Ten derde mag ook worden opgemerkt dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop u vrij was na uw tweede arrestatie, i.e. in mei 2007. Zo verklaarde uw vrouw dat 9 mei een feestdag is bij jullie en dat u op dat moment al thuis was (CGVS 21/8/08 vrouw, p.7). U daarentegen verklaarde ook dat 9 mei een feestdag is, dat u die dag zelf nog opgesloten was en dat u vrijkwam op 10 of op 11 mei (CGVS 21/8/08, p.15-16).

Verder moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijke verklaring kan geven waarom u na 11 jaar problemen kreeg. Uit uw verklaringen bleek dat u in juni 1995 een Kamaz en een Ziguli verfdde en dat volgens uw ondervragers deze voertuigen datzelfde jaar, 1995, werden gebruikt bij aanval van de rebellen in Budyonovsk (CGVS 21/8/08, p.6-7). Toen u gevraagd werd op welke manier ze dan 11 jaar later pas bij u terecht kwamen stelde u dit niet te weten (CGVS 21/8/08, p.7). U verklaarde tevens dat ze van u de twee mannen wilden weten in wiens opdracht u dat gedaan had (CGVS 21/8/08, p.9). Toen u gevraagd werd hoe ze die wagens uit Budyonovsk aan u gelinkt hebben indien ze de opdrachtgevers nog niet hadden gehad, verklaarde u dit niet te weten en dat valse geruchten zich verspreiden (CGVS 21/8/08, p.10). U verklaarde dat mensen met epauletten, i.e. de autoriteiten, elke kans grijpen om mensen af te persen (CGVS 21/8/08, p.7). Aldus moet worden geconcludeerd dat u het Commissariaat-generaal geen verduidelijking kan geven over het feit dat u 11 jaar lang met rust werd gelaten en dat u de reden of aanleiding waarom men opeens zoveel jaren later

wel bij u terecht komt.

Tevens mag ook opgemerkt worden dat u sinds uw aankomst in België geen enkele poging hebt ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw huidige situatie, de huidige problemen. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u naar uw zussen en vrienden in Khasavyurt belt maar dat u enkel naar de algemene situatie informeert, dat u niet praat over uw problemen en dat u niets vraagt over eventuele problemen (CGVS 24/7/08, p.4; CGVS 21/8/08, p.2). Ook uw vrouw verklaarde bij de telefoongesprekken naar haar ouders niet te praten over de problemen maar enkel algemene zaken en hoe het hier in België gaat (CGVS 24/7/08 vrouw, p.2; CGVS 21/8/08, p.2). Indien u werkelijk deze problemen met de autoriteiten kende, zou men toch mogen verwachten dat u wanneer u contact opneemt vanuit België met familieleden die in de buurt van uw vroegere verblijfplaats in Dagestan wonen, dat u zich zou interesseren in en informeren naar de huidige stand van zaken van uw problemen. Aangezien u een laatste convocatie zou ontvangen hebben in december 2007 en u de politiemedewerker had beloofd om hen geld te geven (CGVS 21/8/08, p.13) zou men toch mogen verwachten dat u zou informeren naar de gevolgen van uw handeling om niet te betalen en van uw vertrek. Het is tevens opmerkelijk dat jullie, toen jullie nog in Dagestan woonden, nagelaten hebben om op zoek te gaan naar een oplossing voor jullie problemen naast het betalen van geld en naast het verlaten van uw thuisland. U diende geen klacht in tegen uw arrestaties omdat dit volgens u zinloos is omdat je niets kan bewijzen tegen iemand en omdat geld de enige oplossing is (CGVS 21/8/08, p.8 & 13). Ook uw vrouw stelde dat het zinloos was omwille van dezelfde reden (CGVS 21/8/08 vrouw, p.5-6). Het is weinig geloofwaardig dat iemand zoals uw vrouw die afstudeerde in 1999 als juriste en die daarna werkzaam was in Khasavyurt als notaris (CGVS 24/7/08 vrouw, p.6) geen enkele advocaat in Dagestan kent die jullie eventueel zou kunnen helpen bij het vinden van een oplossing voor jullie problemen (CGVS 21/8/08, p.13; CGVS 21/8/08 vrouw, p.5-6).

Tenslotte mag ook worden vastgesteld dat u en uw vrouw het Commissariaat-generaal amper informatie kunnen verschaffen over de reisroute naar België. Jullie verklaarden vanuit Moskou met één grote bus naar België, Brussel, te zijn gereisd, volgens u eventueel via Wit-Rusland, en dat uw gezin niet gecontroleerd werd (CGVS 24/7/08, p.5-6; CGVS 21/7/08 vrouw, p.5-6). U noch uw vrouw kunnen het Commissariaat-generaal meer gegevens verschaffen over deze reis: geen landen of steden van doorreis, geen idee waar jullie de Europese Unie zijn binnen gekomen, geen weet van de reisdocumenten die eventueel door de passeur of chauffeurs voor jullie gezin tijdens deze reis werden gebruikt (CGVS 24/7/08, p.5-6; CGVS 21/7/08 vrouw, p.5-6). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen, Tsjechië of Slowakije in te dienen. Op 15 januari 2003 werd in uitvoering van het Dublin II-akkoord de Europese gegevensbank, EURODAC, waarin de vingerafdrukken van iedere asielzoeker die de EU binnenkomt ingevoerd worden, in gebruik genomen. Via dit systeem kan en wordt onmiddellijk nagegaan of een persoon al dan niet al eerder asiel heeft aangevraagd in een van de EU-landen. Dit impliceert dat personen die –zoals u- niet herkend werden door het EURODAC-systeem niet eerder in een ander land van de EU asiel hebben aangevraagd en aldus in het bezit moeten zijn van een geldig reisdocument en/of internationaal paspoort met een geldig visum om de Eurozone te kunnen betreden. Bovendien mag worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat jullie continu op de bus zaten, dat jullie moesten blijven zitten toen de bus twee keer stopte en de mensen uitstapten, dat de chauffeur zei dat jullie er rekening mee moesten houden dat jullie nergens mochten uitstappen (CGVS 24/7/08, p.6). Tijdens uw laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat jullie 's nachts bijvoorbeeld wel mochten uitstappen (CGVS 21/8/08, p.3). Toen u geconfronteerd werd met uw vroegere verklaringen gaf u geen verklaring en stelde u enkel dat jullie enkel uitstapten wanneer de chauffeur dat zei (CGVS 21/8/08, p.3). Indien u werkelijk op deze manier bent gereisd, in een grote toeristische bus, en indien u werkelijk onderweg enkele keren mocht uitstappen en café's en tankstations zag (CGVS 21/8/08, p.3), dan zou men toch mogen veronderstellen dat u het Commissariaat-generaal iets meer informatie over landen van doorreis zou kunnen geven dan momenteel het geval is.

Omwille van bovenstaande elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen kan in hoofde van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld noch het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort en uw rijbewijs bevatten persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De geboorteaktes van uw drie minderjarige zonen bevatten enkel identiteitsgegevens en kunnen aldus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien is het opmerkelijk dat op de geboorteakte van uw zoon I. (...) een andere moeder vermeld staat, namelijk Z.A. (...), dan op de geboorteaktes van uw andere twee zonen, namelijk uw echtgenote Z.Y. (...). De medische attesten in verband met uw hospitalisaties van 6 maart tot 27 maart 2006 en 14 mei tot 30 mei 2007 bevatten geen informatie over de exacte omstandigheden van uw hospitalisaties. Zo staat er te lezen dat u letsels had door een stomp voorwerp (CGVS 24/7/08, p.10), maar niet door wie of waarom u verwond werd. U verklaarde immers zelf voor het Commissariaat-generaal dat u in het ziekenhuis niet vertelde wat er gebeurd was, enkel dat u tegen de arts zei dat u geslagen werd door een groep (CGVS 21/8/08, p.11). Aldus kunnen deze medische attesten bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. De beslissing tot huiszoeking d.d. 12/9/2007 en het protocol over de huiszoeking d.d. 12/9/2007 werden in een bovenstaande paragraaf reeds besproken. Gelet op de diverse tegenstrijdigheden die werden vastgesteld met betrekking tot deze huiszoeking, het feit dat het huiszoekingsbevel een onleesbaar uur heeft en het protocol -in tegenstelling tot het bevel- geen enkele stempel, moet worden besloten dat deze documenten alles behalve de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen. De twee convocaties tenslotte (d.d. 22/9/07 en 4/12/07) vermelden enkel dat u opgeroepen wordt voor verhoor bij de researchedienst van Khasavyurt, maar bevatten geen informatie over de reden waarom u opgeroepen wordt (CGVS 24/7/08, p.8). Aldus kunnen deze convocaties geen verklaring bieden voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Bovendien werd in een bovenstaande paragraaf ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw echtgenote omtrent het concrete aantal convocaties dat u ontvangen zou hebben.”

Gelet op het feit dat u zich baseert op dezelfde feiten als uw echtgenoot en gelet op het feit dat omwille van bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen, kan aldus ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico in geval van terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw intern paspoort en uw diploma bevatten enkel informatie in verband met uw identiteit en de door u gevolgde studies. Deze elementen staan niet ter betwisting in deze beslissing. De geboorteaktes van uw drie kinderen bevatten tevens enkel persoonsgegevens die in de beslissing niet worden betwist. Het is echter wel opmerkelijk dat in de geboorteakte van uw zoon Ibragim een andere vrouw als moeder staat vermeld, namelijk ene Z.A. (...), terwijl op de geboorteaktes van uw twee andere zonen uw naam staat vermeld, Z.Y. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel roepen verzoekers de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op “het middel van machtsafwendings en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoekers betogen dat verwerende partij niet de moeite heeft gedaan om de integrale toestand van verzoekers te onderzoeken, waar zij toch zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

3.2. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Verzoekers geven niet aan op welke wijze er sprake is van machtsafwending door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat desbetreffend onderdeel van de middelen niet ontvankelijk is.

3.2.2. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, is de Raad van oordeel dat zij niet kunnen worden bijgetreden om de volgende redenen: het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoekers tijdens die gehoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers ondertekenden het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee zij te kennen gaven dat de door hen verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Zij maakten geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.3. In zoverre verzoekers tevens aanvoeren dat het redelijkheidsbeginsel is miskend, dient erop gewezen dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Beide middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The*

Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.4.1. Verzoekers betogen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen enkel betrekking hebben op details, zoals concrete data en tijdstippen, doch de grote lijnen in hun verklaringen gelijklopend zijn. De combinatie van de (slechte) geestestoestand van verzoekster naar aanleiding van de traumatische ervaringen in hun land van herkomst en de druk tijdens het interview, zijn volgens verzoekers debet aan verzoeksters foute verklaring aangaande de huiszoeking dd. 12 september 2007. Verzoekers stellen verder dat de vermeende tegenstrijdigheden omtrent het aantal convocaties en het tijdstip van vrijlating van verzoeker na diens tweede arrestatie enkel te vinden zijn bij de interviewer en diens wijze van vraagstelling. Hiervoor verwijzen verzoekers naar de door hun raadsman eigenhandig opgemaakte verslagen van de verhoren op het Commissariaat-generaal. Verzoekers concluderen dat hun verklaringen enkel verschillen op het punt van de feitencontext naar aanleiding van de huiszoeking dd. 12 september 2007 en dit verschil kan, zo menen zij, geen reden vormen om hun gehele feitenrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen.

3.4.2. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissingen eenvoudigweg kunnen worden vastgesteld in de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers er niet in slagen deze te ontwrichten omwille van volgende redenen:

Verzoekers' verwijzing naar één versie van de verklaringen -met name deze van verzoeker- is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). In casu kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Ten tweede merkt de Raad op dat daar waar verzoekers argumenteren dat de vastgestelde tegenstrijdigheden slechts details betreffen, deze betrekking hebben op de feitencontext van de huiszoeking dd. 12 september 2007, het aantal convocaties en het moment van verzoekers vrijlating na zijn tweede arrestatie. Deze gebeurtenissen maken allen deel uit van de kern van verzoekers' asielrelaas, en de huiszoeking dd. 12 september 2007, gevolgd door de maandelijkse convocaties, worden door verzoekers zelf aangeduid als hun rechtstreekse vluchtaanleiding, zodat niet in het minst gesproken kan worden over details. Daarenboven rust op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Zoals reeds hierboven gesteld is de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen.

Waar verzoekers vervolgens beweren dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met verzoeksters geestestoestand, gelet op het feit dat traumatische gebeurtenissen gevolgen hebben op haar herinneringen, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de gehoren in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen. Bovendien legde ze gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat zij aan geheugenstoornissen zou lijden (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). Eveneens kan worden verwacht dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn in het leven van een asielzoeker dat ze in het geheugen gegrift zijn en dat de asielzoeker daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen, zodat de wijze waarop een verhoor wordt geleid, op zich geen verklaring biedt voor de vaststellingen van de Commissaris-generaal, noch voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 24 maart 2004, nr. 129.658).

Gelet op hetgeen voorafgaat is het niet aannemelijk dat het echtpaar geen eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de feitencontext van de huiszoeking dd. 12 september 2007, het aantal convocaties en het moment van verzoekers vrijlating na zijn tweede arrestatie.

Verzoekers stellen dat betreffende de convocaties en het ogenblik van vrijlating van verzoeker na diens tweede arrestatie verzoekster nooit honderd procent zeker was van haar antwoord en dat betreffende de vrijlatingsdatum door de interviewer aan haar suggestieve vragen werden gesteld. De Raad wijst erop dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 24 juli 2008 blijkt dat verzoekster op de vraag *“Heeft hij nog meerdere convocaties gekregen of alleen die twee (zijnde de neergelegde convocaties)?”* antwoordt *“Voor zover ik weet kreeg hij niet meer convocaties.”* Op dezelfde vraag bij het verhoor van 21 augustus 2008 stelt verzoekster plots dat er *“meer”* convocaties waren waarbij zij het houdt op het cijfer vier. Voormelde beweringen zijn duidelijk met elkaar in tegenspraak en niet voor interpretatie vatbaar. Betreffende verzoekers vrijlatingsdatum citeert verzoekster de dienaangaande door haar raadsman eigenhandig genoteerde gevoerde conversatie met de interviewer bij het verhoor van 21 augustus 2008 teneinde aan te tonen dat de interviewer het antwoord van 9 mei op suggestieve wijze heeft ontlokt. Verzoekster citeert het volgende: *“U zegt dat Uw man op 25 april werd meegenomen en dat hij ongeveer twee weken wegbleef, dus dan ik hij op 9 mei thuis, maar het ziekenhuisattest is van 14 mei, terwijl U zei dat hij meteen naar het ziekenhuis ging? Tgoh, misschien was het dan later, misschien ben ik iets vergeten, ik ben geen computer maar een mens.”* De Raad stelt evenwel vast dat deze conversatie in het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal op een licht andere wijze werd neergeschreven en dat verzoekster bovendien dit gesprek slecht selectief weergeeft en een belangrijk element onvermeld laat. De neerslag in het verhoorverslag luidt immers als volgt: *“Als we uw verklaringen nog eens overlopen: man meegenomen op 25/4/2007, terug twee weken later, rond 9/5/2007. Uit attest van ziekenhuis blijkt dat hij opgenomen werd op 14/5/2007, u zegt dat hij direct naar het ziekenhuis is gegaan. Dat is juist, misschien ben ik iets vergeten, ik ben geen computer. 9 mei is een feestdag bij ons. Was hij toen al thuis? Ja, hij was al thuis. Maar we vieren dat niet.”* De Raad wijst erop dat de verhoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Het is dan ook volkomen normaal dat bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling aan deze verklaringen de voorkeur wordt gegeven boven de notities van de raadsman van de betrokkene (RvS 4 maart 2008, nr. 180.432). Verzoekers tonen niet aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen het volgens verzoeker vrijkomen op 10 of 11 mei en verzoeksters versie die deze vrijlating situeert voor 9 mei, geen steun vindt in het administratief dossier. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekers voorgehouden asielrelaas, die hier niet worden weerlegd, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan hen de status van vluchteling toe te kennen.

3.5.1. Verzoekers betogen verder dat verzoeker wel duidelijk de onderliggende redenen voor de veelvuldige arrestaties en afpersingen heeft opgegeven, met name zijn Tsjetsjeense origine, het gegeven dat hij in 1995 onwetend voertuigen verfdewelke later bij een aanslag gebruikt werden en de wetteloosheid van de plaatselijke autoriteiten.

3.5.2. De Raad wijst erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij als motief aanhaalt dat verzoeker niet de onderliggende redenen voor zijn veelvuldige arrestaties en afpersingen zou hebben medegedeeld. Wel merkt verwerende partij op dat verzoeker geen verklaring kan geven waarom hij pas elf jaar na de bezwarende gebeurtenissen, meer in het bijzonder het illegaal verven van voertuigen, wordt lastiggevallen ondanks de vaststelling dat de Russische autoriteiten niet in kennis waren van de personen die hem hiertoe de opdracht gaven. Verwerende partij motiveert verder dat de verklaring van verzoeker dat mensen met epauletten elke kans grijpen om mensen af te persen hiertoe geen enkele verduidelijking biedt. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in deze beperken tot het louter herhalen van hun asielrelaas, zonder dat zij de voormelde motivering weerleggen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, hetgeen zij in casu nalaten.

3.6.1. Verzoekers stellen zich tevens vragen bij de relevantie van hun gebrek aan pogingen om gedurende hun verblijf in België informatie in te winnen omtrent hun situatie in hun land van herkomst. Zij betogen dat zij kosten wat kost willen vermijden dat hun achtergebleven familieleden de dupe zouden worden van hun vlucht en zij hen daarom zover als mogelijk afhouden van hun problemen met de autoriteiten aldaar.

3.6.2. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat niettegenstaande verzoekers nog contact hebben met hun familieleden, zij geen verdere informatie kunnen verstrekken over de gevolgen van hun problemen in hun land van herkomst. Verzoekers weten niet of verzoeker nog actief vervolgd wordt. Dit wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van hun ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Voor zover verzoekers deze onwetendheid vergoelijken door te stellen dat zij hun familieleden zover als mogelijk van hun problemen willen houden opdat zij niet de dupe zouden worden van hun vlucht naar België, is dit niet meer dan een blote bewering die niet dienstig kan worden aangevoerd. Daarenboven stelt de Raad vast dat familieleden reeds meermaals actief in de voorgehouden problematiek werden betrokken door het vrijkopen van verzoeker.

3.7.1. Ten slotte stellen verzoekers met betrekking tot hun reisroute dat zij alle informatie dienaangaande medegedeeld hebben en menen zij dat de strenge, individuele identiteitscontroles bij binnenkomst in de EU in de praktijk niet zo waterdicht lijken te zijn als door het Commissariaat-generaal wordt voorgehouden.

3.7.2. De Raad herhaalt in eerste instantie dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Daarenboven kan van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers' geloofwaardigheid dat zij geen nadere verklaringen konden afleggen omtrent de afgelegde reisweg. Bovendien laten verzoekers de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet permanent op de bus te moeten blijven gedurende

de ganse reisweg ongemoeid en wordt dit motief niet weerlegd. Verzoekers maken hun reisweg niet aannemelijk. Aldus blijft desbetreffende motivering onverminderd overeind. Bovendien moet de motivering als geheel worden gelezen en moet worden nagegaan of de verschillende motieven in samenlezing voldoende draagkrachtig zijn. Uit de bewoordingen ervan blijkt dat de verwerende partij duidelijke afwegingen heeft gemaakt tussen de verklaringen van verzoekers om tot de vaststelling te komen dat de onsamenhangendheid tussen deze verklaringen het asielrelaas ongeloofwaardig maakt.

3.8. De Raad meent dat verzoekers ingevolge de ongeloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielrelaas niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrenge waarmede aannemelijk wordt gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

3.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de middelen niet kunnen worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 januari 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT,   wnd. voorzitter,
    rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.